

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU MÄÄRUS (kuues koda)

8. september 2015*

Eelotsusetaotlus — Euroopa Kohtu kodukorra artikkel 99 — Direktiiv 2005/29/EÜ — Tarbijakaitse — Ebaausad kaubandustavad — Allahindluste tegemine — Võrdlushinna märkimine

Kohtuasjas C-13/15,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Cour de cassation'i (Prantsusmaa) 9. septembri 2014. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 16. jaanuaril 2015, kriminaalasjas, milles süüdistatav on

Cdiscount SA,

EUROOPA KOHUS (kuues koda),

koosseisus: koja president S. Rodin, kohtunikud A. Borg Barthet (ettekandja) ja E. Levits,

kohtujurist: P. Mengozzi,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi põhistatud määrusega vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artiklile 99,

on andnud järgmise

määruse

- 1 Eelotsusetaotlus käsitleb küsimust, kuidas tõlgendada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. mai 2005. aasta direktiivi 2005/29/EÜ, mis käsitleb ettevõtja ja tarbija vaheliste tehingutega seotud ebaausaid kaubandustavasid siseturul ning millega muudetakse nõukogu direktiivi 84/450/EMÜ, Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiive 97/7/EÜ, 98/27/EÜ ja 2002/65/EÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrust (EÜ) nr 2006/2004 (ebaausate kaubandustavade direktiiv) (ELT L 149, lk 22).
- 2 Eelotsusetaotlus esitati kriminaalmenetluses, milles Cdiscount SA-le (edaspidi „Cdiscount“) on esitatud süüdistus seoses võrdlushinna märkimata jätmisega soodusmüügil, millega Cdiscount tegeles e-poe veebilehe kaudu.

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

3 Ebaausate kaubandustavade direktiivi põhjendustes 6, 8 ja 17 on ette nähtud järgnev:

„(6) [...] ühtlustab käesolev direktiiv liikmesriikide õigusaktid, mis käsitlevad ebaausaid kaubandustavasid, sealhulgas ebaausat reklaami, mis kahjustavad otseselt tarbijate majandushuve ja seeläbi kaudselt seaduskuulekate konkurentide majandushuve. Direktiiv ei hõlma ega mõjuta siseriiklikke õigusakte, mis käsitlevad ebaausaid kaubandustavasid, mis kahjustavad ainult konkurentide majandushuve või mis on seotud ettevõtjatevaheliste tehingutega; [...] võttes täies ulatuses arvesse subsidiaarsuspõhimõtet, saavad liikmesriigid soovi korral neid tavasid kooskõlas ühenduse õigusega jätkuvalt reguleerida. [...]

[...]

(8) Käesolev direktiiv kaitseb otseselt tarbijate majandushuve ettevõtja ja tarbija vaheliste tehingutega seotud ebaausate kaubandustavade eest. [...]

[...]

(17) Suurema õiguskindluse tagamiseks on soovitatav määratleda need kaubandustavad, mis on ebaausad kõigil tingimustel. Seepärast on I lisas selliste tavade täielik nimekiri. Need on ainukesed kaubandustavad, mida võib lugeda ebaausateks, hindamata iga üksikjuhtumi vastavust artiklite 5–9 sätetele. Seda nimekirja saab muuta ainult käesolevat direktiivi läbi vaadates.”

4 Direktiivi artikkel 1 sätestab:

„Käesoleva direktiivi eesmärk on aidata kaasa siseturu nõuetekohasele toimimisele ja tarbijakaitse kõrge taseme saavutamisele, lähendades tarbijate majandushuve kahjustavad ebaausaid kaubandustavasid käsitlevad liikmesriikide õigus- ja haldusnormid.”

5 Sama direktiivi artikkel 2 sätestab:

„Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

[...]

d) ettevõtja ja tarbija vaheliste tehingutega seotud kaubandustavad (edaspidi ka „kaubandustavad”) – ettevõtjapoolne tegevus, tegevusetus, teguviis või esitusviis, kommertsteadaanne, sealhulgas reklaam ja turustamine, mis on otseselt seotud toote reklaamimise, müügi või tarnimisega tarbijatele;

[...]”

6 Sama direktiivi artikli 3 lõige 1 on sõnastatud järgmiselt:

„Käesolevat direktiivi kohaldatakse artiklis 5 sätestatud ettevõtja ja tarbija vaheliste tehingutega seotud ebaausate kaubandustavade suhtes enne ja pärast tootega seonduva äritehingu sõlmimist ja selle ajal.”

7 Ebaausate kaubandustavade direktiivi artikli 4 kohaselt:

„Liikmesriigid ei piira teenuste osutamise vabadust ega kaupade vaba liikumist käesoleva direktiiviga lähendatava valdkonnaga seotud põhjustel.”

8 Direktiivi artikkel 5 „Ebaausate kaubandustavade keeld” on sõnastatud nii:

„1. Ebaausad kaubandustavad on keelatud.

2. Kaubandustava on ebaaus, kui see:

a) on vastuolus ametialase hoolikuse nõuetega

ja

b) seoses mingi tootega moonutab oluliselt või tõenäoliselt moonutab oluliselt selle keskmise tarbija majanduskäitumist, kes tootega kokku puutub või kellele see on suunatud, või tarbijarühma keskmise liikme majanduskäitumist, kui kaubandustava on suunatud teatavale tarbijarühmale.

[...]

4. Eelkõige on ebaausad need kaubandustavad, mis:

a) on eksitavad vastavalt artiklitele 6 ja 7

või

b) on agressiivsed vastavalt artiklitele 8 ja 9.

5. I lisas on selliste kaubandustavade nimekiri, mida loetakse ebaausateks kõigil tingimustel. Kõikides liikmesriikides kohaldatakse sama ühtset nimekirja ja seda saab muuta ainult käesolevat direktiivi läbi vaadates”.

9 Ebaausate kaubandustavade direktiivi artikkel 6 sätestab:

„Kaubandustava loetakse eksitavaks, kui see sisaldab valeandmeid ja on seetõttu ebaõige või muul moel, sealhulgas oma üldise esitusviisi tõttu, petab või tõenäoliselt petab keskmist tarbijat ühe või mitme alltoodud punkti osas, isegi kui teave on faktiliselt õige, ning kui see mõlemal juhul paneb või tõenäoliselt paneb keskmise tarbija tegema tehinguotsust, mida ta muidu ei oleks teinud:

[...]

d) hind või hinna arvutamise viis või konkreetse hinnaeelise olemasolu;

[...]”

Prantsuse õigus

10 Code de la consommation (tarbijaseadustik) sätestab põhikohtuasja asjaolude toimumise ajal kehtinud redaktsiooni (edaspidi „tarbijaseadustik”) artiklis L. 113-3, et „iga tootemüüja või iga teenuseosutaja peab märgistuse, sildi või kuulutusega või ükskõik missugusel muul sobival viisil teatama tarbijale hinnad, lepingulise vastutuse võimalikud piirangud ja müügitehingu eritingimused majandusvaldkonna eest vastutava ministri määrustes sätestatud korras”.

11 Nimetatud seadustiku artikkel R. 113-1 sätestab:

„Toodete müügi või teenuste osutamise eest – rikkudes artiklis L. 113-1 ära toodud 1. detsembri 1986. aasta määruse nr 86-1243 artikli 1 alusel antud dekreete või samasisulisi muid dekreete, mis on antud 30. juuni 1945. aasta määruse nr 45-1483 alusel, mis on kehtivad eespool nimetatud 1. detsembri 1986. aasta määruse artikli 61 alusel ning mis on ära toodud käesoleva seadustiku lisas – karistatakse viienda astme süütegude puhul ette nähtud rahalise karistusega.

Sama karistust kohaldatakse, kui on rikutud artiklis L. 113–3 ette nähtud dekreete, mis näevad ette tarbija teavitamise hindadest ja müügitehingu eritingimustest, ning samasisulisi muid dekreete, mis on antud 30. juuni 1945. aasta määruse nr 45-1483 alusel.

Korduva rikkumise korral karistatakse viienda astme süütegude puhul ette nähtud rahalise karistusega.”

12 31. detsembri 2008. aasta dekreeedi tarbijale allahindlustest teatamise kohta (*JORF*; 13.1.2009, lk 689, edaspidi „31. detsembri 2008. aasta dekreet” artikli 1 punkt 2 näeb ette, et kui tarbijale suunatud reklaami, milles teatatakse allahindlusest, „tehakse müügikohas või kaupleja veebisaitidel, peab märge või kuulutus hinna kohta näitama lisaks väljakuulutatud alandatud hinnale ära ka artiklis 2 määratletud võrdlushinna”.

13 Nimetatud dekreeedi artikkel 2 näeb ette:

„1. Käesolevas dekreedis nimetatud võrdlushind ei tohi olla kõrgem madalaimast hinnast, mida kuulutaja samasuguse toote või teenuse eest on võtnud samas jaemüügiastutuses 30 viimase päeva jooksul enne reklaami avaldamist. Selliselt määratletud võrdlushinna võib sama müügitehingu puhul tehtavate järjestikuste allahindluste puhul säilitada ühe kuu jooksul alates esimesest allahindluse kuulutamisest või sama allahindlusperioodi või lõpumüügi jooksul.

Kulutaja peab tarbijaseadustiku artiklis L. 450-1 nimetatud ametniku nõudel suutma kviitungite, hinnasiltide, tellimuskupongide, kassatšekkide või muude dokumentide abil tõendada kõiki hindu, mida ta on kõnealusel ajavahemikul kasutanud.

2. Kulutaja peab ka kasutama võrdlushinnana toote tootja või importija soovitatud hinda või maksimaalaset hinda, mis tuleneb majandusalasest regulatsioonist.

Sellisel juhul peab ta suutma tarbijaseadustiku artiklis L. 450-1 nimetatud ametniku nõudel tõendada nende hindade õigsust ja seda, et teised sama toote edasimüüjad on neid hindu tihti kasutanud.

3. Kui samasugust tooteartiklit ei ole samas jaemüügiastutuses või samas e-poes varem müüdnud või kui tootja või importija soovitatud hind selle tooteartikli puhul enam ei kehti, võib artiklis 1 viidatud hinnad välja arvutada viimase soovitatud hinna alusel, mis ei tohi olla varasem kui kolm aastat enne reklaami avaldamist.

Neil juhtudel kantakse allahindluse kuulutusele võrdlushinna kõrvale märge „soovitatud hind”, millele lisatakse aasta, mida see hind puudutab.

Tarbijaseadustiku artiklis L. 450-1 nimetatud ametniku nõudel peab kulutaja suutma tõendada selle soovitatud hinna õigsust ning et seda hinda on kasutatud.”

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

- 14 Nagu eelotsusetaotlusest selgub, koostasid Gironde'i direction départementale de la protection des personnes'i (Gironde'i maakonna üksikisikute kaitse amet) talitused 16. oktoobril 2009 protokoll, mille kohaselt tuvastasid nad mitu 31. detsembri 2008. aasta dekreeidi rikkumist.
- 15 Nimetatud talitused tuvastasid, et Cdiscount, kes kasutab e-poe veebilehte, ei olnud allahindlustest teatades märkinud allahindlusele eelnenud võrdlushindu või tootja soovitatud hindu. Võrdlushindade märkimata või kuulutamata jätmise kujutavad endast aga nimetatud dekreeidi ja tarbijaseadustiku artikli R. 113-1 rikkumist, mis on kriminaalkorras karistatav.
- 16 Cdiscount kutsuti tribunal de police de Bordeaux' ette, kes lükkas esimeses astmes tagasi tema argumentatsiooni selle kohta, et 31. detsembri 2008. aasta dekreet on vastuolus ebaausate kaubandustavade direktiiviga, ja tunnistas süüdistatava talle etteheidetavates tegudes süüdi.
- 17 Cdiscount kaebas selle otsuse edasi cour d'appel de Bordeaux'sse, kes kinnitas eelnevat otsust oma 5. juuli 2013. aasta otsusega, põhjendades, et võrdlushinna märkimine või kuulutamine ei ole iseenesest kaubandustava, vaid seda tuleb käsitada kaubandustava – allahindlusest teatamine – elluviimise viisina. Seega ei kuulu see märkimine ega kuulutamine nimetatud direktiivi kohaldamisalasse.
- 18 Kuna apellatsioonistmes oli Cdiscounti karistust kinnitatud, esitas ta selle peale kassatsioonkaebuse.
- 19 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib esiteks, et siseriiklike sätetega kehtestatud keeld kehtib kõigil asjaoludel, ja teiseks, et ebaausate kaubandustavade direktiivi artiklid 5-9 näevad ette, et kui tegemist ei ole ühegagi loetletud tavadest, võib kaubandustava pidada ebaausaks ainult pärast juhtumipõhist hindamist.
- 20 Kuna Cour de cassation leidis, et tema menetluses oleva vaidluse lahendus sõltub ebaausate kaubandustavade direktiivi tõlgendusest, otsustas ta menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas [ebaausate kaubandustavade direktiivi] artiklitega 5-9 on vastuolus, kui igas olukorras keelatakse allahindlused, mida ei arvutata õigusaktidega kehtestatud võrdlushinna põhjal, sõltumata nende võimalikust mõjust keskmise tarbija otsustele?”

Eelotsuse küsimus

- 21 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 99 alusel võib Euroopa Kohus juhul, kui eelotsuse küsimusele võib vastuse selgelt tuletada kohtupraktikast, igal ajal ettekandja-kohtuniku ettepanekul ja pärast kohtujuristi ärakuulamist lahendada kohtuasja põhistatud määrusega.
- 22 See säte on kohaldatav käesolevas kohtuasjas.
- 23 Oma küsimusega palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kas ebaausate kaubandustavade direktiivi tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus sellised siseriiklikud õigusnormid nagu põhikohtuasjas käsitletavat, mis näevad ette üldise keelu kuulutada välja allahindlus, kui hindade esitamisel jäetakse märkimata võrdlushind.
- 24 Sellele küsimusele vastamiseks tuleb kõigepealt kindlaks teha, kas 31. detsembri 2008. aasta dekreeidi artikli 1 punktil 2 ja artiklil 2, mis on põhikohtuasja asjaolude suhtes kohaldatavad, on tarbijakaitse eesmärk, mistõttu need võivad jääda ebaausate kaubandustavade direktiivi kohaldamisalasse.

- 25 Nimetatud direktiivi põhjenduse 8 kohaselt „[kaitseb] direktiiv [...] otseselt tarbijate majandushuve ettevõtja ja tarbija vaheliste tehingutega seotud ebaausate kaubandustavade eest” ning nagu sätestab direktiivi artikkel 1, tagab „tarbijakaitse kõrge taseme [...], lähendades tarbijate majandushuve kahjustavad ebaausaid kaubandustavasid käsitlevad liikmesriikide õigus- ja haldusnormid” (kohtumäärus INNO, C-126/11, EU:C:2011:851, punkt 27 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 26 Seevastu on ebaausate kaubandustavade direktiivi kohaldamisalast vastavalt direktiivi põhjendusele 6 välja jäetud siseriiklikud õigusaktid, mis käsitlevad ebaausaid kaubandustavasid, mis kahjustavad ainult konkurentide majandushuve või mis on seotud ettevõtjatevaheliste tehingutega (kohtumäärus INNO, C-126/11, EU:C:2011:851, punkt 28 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 27 Sellega seoses tuleb märkida, et eelotsusetaotluse esitanud kohus ei ole 31. detsembri 2008. aasta dekreeidi eesmärke selgelt käsitlenud.
- 28 Samas tuleb meenutada, et Euroopa Kohtu ülesanne eelotsusetaotluse raames ei ole anda hinnangut siseriikliku õiguse tõlgendamisele, see ülesanne kuulub ainult eelotsusetaotluse esitanud kohtu pädevusse. Euroopa Kohtu ülesanne on nimelt arvestada vastavalt liidu kohtute ja siseriiklike kohtute pädevuse jaotusele eelotsuse küsimuse faktilisi ja õiguslikke asjaolusid nii, nagu eelotsusetaotluse esitanud kohus on need määratlenud (kohtumäärused Koukou, C-519/08, EU:C:2009:269, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika, ning Wamo, C-288/10, EU:C:2011:443, punkt 27).
- 29 Seega on eelotsusetaotluse esitanud kohtu, mitte Euroopa Kohtu ülesanne kindlaks teha, kas 31. detsembri 2008. aasta dekreeidi artikli 1 punkt 2 ja artikkel 2 taotleavad tõepoolest tarbijakaitse eesmärke, selleks et kontrollida, kas sellised sätted võiksid kuuluda ebaausate kaubandustavade direktiivi kohaldamisalasse (kohtumäärus Wamo, C-288/10, EU:C:2011:443, punkt 28).
- 30 Juhul kui eelotsusetaotluse esitanud kohus jõuab sellisele järeldusele, on oluline kindlaks teha, kas allahindluse kuulutamine ilma hindade esitamisel võrdlushinda märkimata, millele on põhikohtuasjas kehtestatud keeld, kujutab endast ebaausate kaubandustavade direktiivi artikli 2 punkti d mõttes kaubandustava ja kas sellele kehtivad seega selle sättega esitatud nõuded (vt selle kohta kohtumäärus Wamo, C-288/10, EU:C:2011:443, punkt 29).
- 31 Selles osas tuleb märkida, et ebaausate kaubandustavade direktiivi artikli 2 punkt d määratleb mõiste „kaubandustavad” eriti üldises sõnastuses, nähes ette, et see on „ettevõtjapoolne tegevus, tegevusetus, teguviis või esitusviis, kommertsteadaanne, sealhulgas reklaam ja turustamine, mis on otseselt seotud toote reklaamimise, müügi või tarnimisega tarbijatele” (kohtumäärus Wamo, C-288/10, EU:C:2011:443, punkt 30 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 32 Niisugused allahindlused, nagu on kõne all põhikohtuasjas ja mille eesmärk on üles kutsuda tarbijaid ostma tooteid ühest e-poest, kuuluvad selgelt ettevõtja kaubandusstrateegia valdkonda ning on vahetult seotud ettevõtja müügi ja selle edendamisega. Sellest tuleneb, et need kujutavad endast kaubandustavasid ebaausate kaubandustavade direktiivi artikli 2 punkti d mõttes ning kuuluvad seega direktiivi esemelisse kohaldamisalasse (vt selle kohta kohtumäärus Wamo, C-288/10, EU:C:2011:443, eespool viidatud, punkt 31).
- 33 Sellest lähtudes tuleb kindlaks teha, kas ebaausate kaubandustavade direktiiviga on vastuolus keeld kuulutada allahindlus välja ilma hindade esitamisel võrdlushinda märkimata, nagu on sätestatud 31. detsembri 2008. aasta dekreeidi artikli 1 punktis 2 ja artiklis 2.
- 34 Selles osas on kõigepealt oluline meenutada, et kuna ebaausate kaubandustavade direktiiv ühtlustab täielikult ettevõtja ja tarbija vaheliste tehingutega seotud ebaausaid kaubandustavasid käsitlevad õigusnormid, siis ei saa liikmesriigid, nagu on selgelt sätestatud direktiivi artiklis 4, kehtestada

rangemaid meetmeid, kui on direktiiviga kindlaks määratud, isegi kui selle eesmärk on tagada kõrgemasemeline tarbijakaitse (kohtumäärus Wamo, C-288/10, EU:C:2011:443, eespool viidatud, punkt 33 ja seal viidatud kohtupraktika).

- 35 Lisaks tuleb ka märkida, et nimetatud direktiivi artikkel 5 sätestab kriteeriumid, millest lähtudes saab kindlaks määrata asjaolud, mille tõttu tuleb kaubandustavasid pidada ebaausaks ning seega keelatuks.
- 36 Vastavalt selle artikli lõikele 2 on kaubandustava niisiis ebaaus, kui see on vastuolus ametialase hoolikuse nõuetega ja moonutab oluliselt või tõenäoliselt moonutab oluliselt seoses mingi tootega keskmise tarbija majanduskäitumist.
- 37 Lisaks määratleb ebaausate kaubandustavade direktiivi artikli 5 lõige 4 kaks ebaausate kaubandustavade konkreetset liiki ehk „eksitavad tavad” ja „agressiivsed tavad”, mis vastavad ühelt poolt direktiivi artiklites 6 ja 7 ning teiselt poolt direktiivi artiklites 8 ja 9 esitatud kriteeriumidele.
- 38 Lõpetuseks on sama direktiivi I lisas kehtestatud ammendav loetelu 31 kaubandustavast, mida vastavalt selle direktiivi artikli 5 lõikele 5 loetakse ebaausaks „kõigil tingimustel”. Nagu direktiivi põhjendus 17 sõnaselgelt täpsustab, on need seega ainsad kaubandustavad, mida võib lugeda ebaausaks, hindamata iga üksikjuhtumi vastavust ebaausate kaubandustavade direktiivi artiklite 5–9 sätetele (kohtumäärus Wamo, C-288/10, EU:C:2011:443, punkt 37 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 39 Mis puudutab põhikohtuasjas kõne all olevaid siseriiklikke õigusnorme, siis on selge, et sellist tava, mis seisneb tarbijate teavitamises allahindlusest ilma hindade esitamisel võrdlushinda märkimata, ebaausate kaubandustavade direktiivi I lisas ei esine. Seetõttu ei saa see olla keelatud kõigil tingimustel, vaid üksnes juhul, kui üksikjuhtumi hindamine võimaldab tõendada, et selle puhul on tegemist ebaausa tavaga (vt selle kohta kohtumäärus Wamo, C-288/10, EU:C:2011:443, punkt 38).
- 40 Siiski tuleb nentida, et 31. detsembri 2008. aasta dekreeidi artikli 1 punkti 2 ja artikli 2 alusel on allahindluse välja kuulutamine ilma hindade esitamisel võrdlushinda märkimata üldiselt keelatud, ilma et oleks vaja iga juhtumi faktilisi asjaolusid arvesse võttes direktiivi artiklites 5–9 toodud kriteeriumide põhjal kindlaks teha, kas asjassepuutuv kaubandustehing on „ebaaus” (vt selle kohta kohtumäärus Wamo, C-288/10, EU:C:2011:443, punkt 39 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 41 Neil asjaoludel tuleb esitatud küsimusele vastata, et ebaausate kaubandustavade direktiivi tuleb tõlgendada nii, et sellega on juhul, kui nende normide eesmärk on tarbijakaitse, vastuolus sellised siseriiklikud õigusnormid, nagu põhikohtuasjas käsitletavat, mis näevad ette – ilma et igal üksikjuhtumil hinnataks, kas tava on ebaaus – üldise keelu kuulutada välja allahindlus, kui hindade esitamisel jäetakse märkimata võrdlushind. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on hinnata, kas põhikohtuasjas on tegemist sellise olukorraga.

Kohtukulud

- 42 Et põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kuues koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. mai 2005. aasta direktiivi 2005/29/EÜ, mis käsitleb ettevõtja ja tarbija vaheliste tehingutega seotud ebaausaid kaubandustavasid siseturul ning millega muudetakse nõukogu direktiivi 84/450/EMÜ, Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiive 97/7/EÜ, 98/27/EÜ ja 2002/65/EÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu määrust (EÜ) nr 2006/2004 (ebaausate kaubandustavade direktiiv), tuleb tõlgendada nii, et sellega on juhul, kui nende normide eesmärk on tarbijakaitse, vastuolus sellised siseriiklikud õigusnormid nagu

põhikohtuasjas käsitletavat, mis näevad ette – ilma et igal üksikjuhtumil hinnataks, kas tava on ebaaus – üldise keelu kuulutada välja allahindlus, kui hindade esitamisel jäetakse märkimata võrdlushind. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne on hinnata, kas põhikohtuasjas on tegemist sellise olukorraga.

Allkirjad